

ARA QUE AMAGUEN, ELS MEUS DIES, ROSES

Ara que amaguen, els meus dies, roses, 17
somnia, retorno trist de la ventura
com una ombra de res. Prò el cor conjura
tots els vents de les solituds descloses:

revé la sang i l'excés de les coses.
Em sento en la desconeixença dura,
brusc; i la joia, més forta, perdura,
tremolor d'alba, en el vent que reposes.

Ocell de flama, flor de vent. Tot creix
del ritme indefinible i es precisa.
Cada verb més enllà de l'home neix
i un alt sentit d'eternitat hi frisa.

La torturant inconeixença em peix,
prò el sobremot celestement m'irisa.

LA PÀTRIA, AVUI

Deixeu-me violar les cabelleres
del silenci, que clouen els somriures
de l'espera. Floreix avui la sang
en un nadal d'ardències, s'allunya
l'ocell de la tenebra, i les fronteres
cruïxen incendiades de banderes.

ELS CAMINS EXCLOSOS

Ens pren la rosa breu de l'aire
el viarany mig esvaït.
El plor, l'estrella de no gaire,
aprima l'ombra de la nit.

I el llarg desig atura, pedra,
la rosa pàl·lida del vent:
l'espera mou l'aigua, la seda,
i és alba per la carn trement.

SENZILLA LLIBERTAT DE L'OMBRA

Senzilla llibertat de l'ombra, torna!
Els boscos ploren la rosada. Morta
la nit, no creix la vida
per les muntanyes. Sóc al dia, sí,
i els meus dits, llargs com el viatge, tuden
la claror del desert que m'empresona.
Arquitectura forta del silenci
dels anys i les esferes que m'envolten
—sol de la nit. Els cimals pressentien
les meves latituds d'home en aurora.
El dia, el dia! El record a les venes,
i el cant de la llum com una elegia.

18

LES OMBRES SÓN LLARGUES

Les ombres són llargues, petjades
d'infants i de fulles. Al front
fruita la mort totes les coses
amb el vent perdut de la nit. 17

Us abraçaré fins a la sang, pures
i extenuades de laments,
amb les veus de la primavera
que m'abandona. Furiós

en la mort com en la vida,
el pit en l'ardència del seu vent.
La vida i la mort en un riu oblidant-se.

L'INÚTIL PLOR D'AMAR-TE

L'inútil plor d'amar-te —oh viscuda
immensament en el cor venturós!—
contra el meu pit.

Avall s'acreixen els camins de l'aigua
en la certesa del teu do, fontana.

Tristes de llum les ombres de les formes
arrelen en la meva fuga
talment un crit en l'aire.

LA NOSTRA POR

La nostra por en la tempesta branda
albes imperioses, endebades.
Què fou sinó, la meva incerta joia,
un plor rient, mentint-me? La tempesta
vincla muntanyes i ens afigura.

Vosaltres que passeu sense saber-ho,
mireu la meva cabellera tota
abrivada de mort. Quan avenceu
la meva absència no és pels altres.

S'escapen els ocells de la tempesta,
no sé cap a quins aires.

L'AIGUA SOSPIRA, MARE

L'aigua sospira, mare,
en el jardí secret,
closa en la flor de cendra
d'aquesta alba que es perd.

15

La nit sola, gravada
des del buit fins l'ocell:
si l'àngel es fa terra
es pollen les arrels.

Naixia d'una altra alba,
els pètals vans oferts:
el vent era la rosa
que en la paraula em venç.

Només el cant, la pluja
estreta de turment,
i la creixença nova
d'un vell jardí defès.

APRENDRE DE MORIR

Aprendre de morir, imminent,
en aquest plor que es perfà en mi
i en les coses. Oh rabent
imperiós! cap a la mort
amb una vida, sol i pròxim
nodrint-me amb totes les miques.

16

AL RAR ANIM

13,5

Al rar Anim
sense saïm
que amb paperassa
i altra sargassa
fora país
sots cel plovís,
el seu Patoli
que ha begut oli
joiosament
com tanta gent
sobre l'Anoia
que s'empitoia
de punt mitger
i de blanquer
a regirades.
Lletres datades
quan en eixut
canta el cucut
i amb moixigangues
flairen retrangues
'cosmonauxers'
d'ulls esparvers.
Hi comunica
si altra no el pica
que és manifest
i tothom prest
retre homenatge
que sigui gatge
de qui partí
tan tost d'ací,
temps que jo era
en Baviera,
ja fa dos anys.

24-4-1962